

Прикрили се тихо зад хамбара.
Подир малко девойка красива,
Много мила, ала малко крива,
Явила се, менците грабнала
И пжргаво за вода тржгнала,
Дядо гледа, в кжщното кюшенце
Няма вече кривого патенце.
Става дядо и с ржка си стара
Сам гнездото в огжня изгаря.
В това време вржща се момата
С пжлни менци вода от чешмата.
Като видя старите, горкото,
Сжс писжк си потжрси гнездното,
Но като го не намери вече,
То заплака и нищо не рече.
Дядо стана и приде тогава,
Да го милва, да го утешава:
— Недей плака, хубавице златна,
Не попадна ти вжв кжща знатна,
Но и в нашта колиба пробита
Ти ще бждеш гледана, честита, —
Ще те пазим, като дете родно,
Ти живеј си весело свободно!...
А момата сжлзи си преглжща,
С милни думи на дядо отрвжща:
— Направи ми хурка и вретевце,
Ще остана за ваше детенце!...
С добра воля дядо я послуша,
Що поиска даде ѝ от душа:
Хурка пжстра, шарено вретенце,
Да им стане тя мило детенце...
Тя седнала да преде сред двора,
Орляк патки летели в простора,
Видяли я те от вис небесен
И запели всички дружна песен:

Глейте диви патици,
Гривошийка мжничка,
На момиче станала,
На пояс ѝ хурчица,
В ржчица ѝ вретенце!...
Да ѝ пуснем по перце,
Да ѝ никне по крилце,
Да си дойде при нази!